Hostrup, Højskolen; *Rønne:* Fru Rigmor Schmidt; *Silkeborg:* Fru Kristiane Kirkegaard; *Sorø:* Frk. Magdalene Lauridsen, Husholdningsskolen; *Stege:* Frk. Signe Repsdorf; *Svendborg*: Frk. Anna Redder, Borger-Pigeskolen; *Vigsnæs-Guldborg:* Fru Julie Bang, Skovridergaarden, Vigsnæs, til hvilke Ansøgningerne, ledsagede af Afskrift af Examensbeviser og Anbefalinger, igen maa afleveres inden 15. Januar 1905.

Valgretssagen i Finland.

Vi har tidligere (Side 184) omtalt de to finske kvindesagsorganisationer og deres mangel på samarbejde. Vi har samme sted samt side 176 nævnt det store møde, der skulde afholdes angående valgretten. Vi har nu fra et af „Unionens" medlemmer modtaget den beretning om dette møde, som her følger. Senere har vi fra frk. *Alexandra Gripenberg*, der repræsenterer Finsk Kvindeforening, modtaget en artikel, som vi beklager ikke at kunne få plads til i dette nummer.

Helsingfors, den 9. nov. 1904.

I forgårs fandt det for nogen tid siden her berammede offentlige møde for kvindens stemmeret sted.

Allerede længe før mødets begyndelse var studenterhusets festsal fyldt af en skare interesserede kvinder af alle samfundsklasser. Man nødtes tilsidst til at lukke dørene og afvise dem, der ikke alt havde skaffet sig plads. Kl. 8 åbnedes Mødet af kvindesagsforeningen „Unionen"s formand, frk. *L. Hagmann.**) I sin velkomsttale fremhævede frk. Hagmann, at det talrig besøgte møde var et bevis på, at de finske kvinder var vågnede til erkendelse af deres ret til fuld politisk borgerret, og at man nu kunde begynde at håbe, at den dag, da deres krav skulde vederfares retfærdighed, dog en gang virkelig skulde oprinde.

Herefter skildrede frk. *Jenny af Forselles* i et indholdsrigt foredrag stemmeretsspørgsmålets fremkomst og udvikling i forskellige lande, hvorefter skoleforstanderinde, frk. *Mathilde von Troil* talte om samme æmne på finsk.

Alle foredrag hørtes med stor interesse og belønnedes med stor tilslutning.

Derpå oplæstes som indledning til selve diskussionen en af forfatterinden, froken *Helena Vestermarck* affattet særdeles varmt skrevet fremstilling af, hvorledes sagen nu står hos os. Foredraget udmundede i fire hovedpunkter, som efterat tjenestepigeforeningens formand, frk. *Miina Sillanpää* på finsk havde talt derom, lagdes til grund for diskussionen. De lød:

1. Kvinderne bør for samfundets og deres egen skyld have politisk stemmeret og valgbarhed.
2. Da mange kvinder allerede nu opfylder de betingelser, vore grundlove opstiller for politisk stemmeret og valgbarhed, og de alene paa grund af deres køn udelukkes fra at deltage i valgene, bør de strax opnå disse rettigheder, når mændene får en udvidet eller almindelig valgret.
3. For at også de gifte kvinder kan opnå samme rettigheder, bør de hindringer derfor, som findes i den borgerlige lovs bestemmelser om mandens formynderskab, bortfjernes.
4. Gennem andragende til den forestående landdag bør der kræves ændringer i den gældende lovgivning.

Angående første punkt var der ingen meningsforskel. Det blev anbefalet på det varmeste af flere talerinder.

Punkterne 2 og 3 gjordes til genstand for Forhandling under ét. Og om pkt. 2 opstod en ret livlig meningsudvexling, idet de fleste talerinder på den voldsomste måde opponerede mod, at valgret skulde bevilges kvinder på samme vilkår som nu er gældende for mænd. Efter deres mening burde valgretten strax og uden hensyn til køn gives til enhver hæderlig person på 21 år.

Dog fandt også det forhandlede punkt 2 forsvarere. Der fandtes vel næppe nogen, som principielt var imod en ændring af vor i mange henseender uheldige valgretslovgivning, men det ansås for umuligt at gennemføre en sådan radikalt og hurtigt. Forskellige synspunkter gjorde sig således her gældende, og det er muligt, at i det mindste to forskellige andragender om valgret for kvinderne vil blive indsendt til landets stænder ved forestående landdag.

Punkterne 3 og 4 godkendtes af mødet uden diskussion.

Efter at gensidige taksigelser vare udvekslede mellem mødets deltagere og formanden, sluttedes der af med oplæsning af de fra provinserne til mødet indkomne telegrammer og sympatiadresser, hvilke i et antal af halvtreds havde ca. *elleve hundrede* underskrifter.

Dette var ingenlunde den mindst glædelige del af programmet, ti denne store landsinteresse for sagen, beviser næsten endnu bedre end selve det store møde i hovedstaden, hvor aktuelt og hvor magtpåliggende spørgsmålet i vor tid er for hele landets kvindelige befolkning, og den 7de November vil i fremtiden regnes for en mærkedag i kvindefrigørelsens historie hos os. *A. L.*

*) Det var nemlig denne forening, som, da „Finsk Kvindeforening" ikke havde villet befatte sig med sagen, i fællesskab med enkelte andre interesserede havde arrangeret mødet.